

Arrest

nr. 98 656 van 12 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn, op 28 september 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 22 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 augustus 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. JANSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, komt op 21 april 2008 België binnen samen met haar drie minderjarige kinderen en dient een asielaanvraag in op dezelfde datum.

Op 10 oktober 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 januari 2009 nr. 21 749 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 20 februari 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 1 juli 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 22 juli 2009 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 4 december 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 8 augustus 2012 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

Op 22 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(...)in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten onontvankelijk werd verklaard op 14.01.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur stelt in haar verslag dd. 08.08.2012 vast dat het voorliggende medische dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een actuele graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens. Zij komt dan ook tot de conclusie dat er geen sprake is van een actuele directe bedreiging voor het leven van betrokkene. Het gaat in casu niet om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd artikel (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bovendien beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven. Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkenen te willen overhandigen. (...)

Op dezelfde datum wordt de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 29 augustus 2012 wordt dit bevel aan verzoekster ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing:

(...)

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd (...).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

De Raad stelt vast dat de tweede, derde en vierde verzoekende partij geboren zijn op respectievelijk 5 oktober 1998, 19 juni 2000 en 11 mei 2005. Zij zijn op heden dus respectievelijk 14, 12 en 7 jaar oud. Zij beschikken derhalve dan ook niet over het vereiste onderscheidingsvermogen om zelf een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Aangezien de eerste verzoekende partij nergens in het inleidend verzoekschrift specificeert dat zij in naam en voor rekening van haar kinderen optreedt, is het beroep ten aanzien van de derde en vierde verzoekende partij dan ook niet ontvankelijk.

2.2. De verwerende partij werpt volgende exceptie op:

"Verwerende partij heeft de eer op te merken dat verzoekster geen middel aanhaalt dat een voldoende en duidelijke omschrijving geeft van een overtreden rechtsregel en van de wijze waarop, volgens haar, die rechtsregel zou worden geschonden. Een middel waarbij verweerder of de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoeker kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld, is niet ontvankelijk.

Verwerende partij verwijst hierbij naar vaste rechtspraak van de Raad:

"Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006). Dergelijke omschrijving van de rechtsregel ontbreekt. Dit "onderdeel" is onontvankelijk." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Een onoverzichtelijke opeenstapeling van feitelijke commentaar waarin geen verstaanbare en adequate uiteenzetting van een middel kan worden gevonden, brengt de onontvankelijkheid van het beroep met zich mee." (RvV, 23 januari 2009, nr. 21.932)

"Een middel waarbij verweerder of de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoeker kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld is niet ontvankelijk (RvV, 30 augustus 2007, nr. 10.815)

Het middel is onontvankelijk."

2.3. Uit de inhoud van het inleidend verzoekschrift kan afgeleid worden dat de verzoekende partij de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing bekritiseert, zodat de Raad hier uit afleidt dat de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt. Wat als een enig middel

kan aangemerkt worden, wordt verder dan ook in deze zin besproken. De exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Verzoekster verwijst naar bovenstaande feitelijke uiteenzetting.

Verder meent zij bijkomend volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de weigering door de DVZ van de aanvraag tot machtiging van verblijf gebaseerd op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Allereerst wenst verzoekster kritiek te uiten op de reden waarom haar aanvraag ongegrond zou zijn.

Het IBZ haalt volgende aan:

** Schrijven JBZ Algemene Directie Vreemdelingenzaken aan Dienst Humanitaire Regularisaties - Medische Sectie dd, 08.08.2012 (stuk 3):*

“Wij beschikken niet over bijkomende medische getuigschriften / verslagen aangaande een eventueel uitgevoerde medisch-specialistische oppuntstelling in dit verband (zoals bijvoorbeeld...), ter verdere uitwerking van de diagnose, de graad van ernst en de noodzaak tot medische behandeling.

Ondanks het tijdsverloop van intussen 3 jaar ontvingen we van de betrokkene ook geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen in dit verband en/of aangaande de verdere evolutie van de beschreven medische problematiek onder behandeling en de verdere medische opvolging na juli 2009 en/of ter bevestiging van de aanwezigheid van een huidige ernstige medische aandoening met een direct levensbedreigend karakter of een kritieke gezondheidstoestand en een lopende noodzakelijke medische behandeling in dit verband.”

■ Schrijven IBZ Algemene Directie Vreemdelingenzaken Dienst Humanitaire Regularisaties - Medische Sectie aan de Burgemeester van Schoten (stuk 4):

“De arts-adviseur stelt in haar verslag dd. 08.08.2012 vast dat het voorliggende medische dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een actuele graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM. Zij komt dan ook tot de conclusie dat er geen sprake is van een actuele directe bedreiging voor het leven van betrokkenen.”

De reden tot afwijzing is dus dat zij geen aanvullende verslagen heeft ingediend bij het IBZ zodat niet uitgemaakt kan worden of verzoekster tot op heden nog steeds aan deze ziekte lijdt.

Verzoekster werpt hieromtrent op dat zij niet op de hoogte was van het feit dat het IBZ bijkomende stukken nodig had. Zij heeft gedurende de afgelopen 3 jaar nooit een schrijven ontvangen waarbij ingelicht werd dat er geen of minstens geen positieve beslissing genomen kon worden gelet op het ontbreken van nuttige verslagen of attesten.

Paragraaf § 1 van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er aan een ziekte geleden moet worden die een reëel risico inhoudt voor zijn/haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij/zij verblijft.

Verzoekster toont aan dat alle voorwaarden opgesomd in deze paragraaf hier van toepassing zijn:

• Verzoekster lijdt aan een ernstige ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit

Verzoekster kampt sinds 2009 niet enkel meer met een hernia discalis ter hoogte van de lumbale wervelzuil (dewelke inderdaad nog steeds aanwezig is), maar heeft ze eveneens volgende ziekten:

■ Polyarthrosis (= vervorming en afgenomen functionaliteit van meer dan 1 gewricht na een ziekte van dat gewricht)

" Arteritis van de linkervoet (= slagaderontsteking van de gewrichten)

■ PSH aan beide schouders (- peri-arthritis scapula humeralis oftewel Frozen Shoulder; zorgt voor gewrichtsstijfheid met mobiliteitsverlies)

Ter staving hiervan brengt verzoekster het Standaard Medisch Getuigschrift bij, ingevuld door haar Fysiotherapeut Dr. E. (stuk 5). Buiten de medische voorgeschiedenis, de diagnose en de medicamenteuze behandeling, geeft Dr. E. weer dat de noodzakelijke behandeling levenslang zal duren.

Bij 'gevolgen en mogelijke complicaties indien de behandeling wordt stopgezet' stelt Dr. E. het volgende:

- "meer pijn verkalkingen gang problematiek
- Arteritis van de cervicale wervelzuil en de lage wervelzuil "

Evolutie en prognose van de aandoeningen:

"Chronische aandoening zonder zekerheid om beter te worden ",

Is mantelzorg medisch vereist:

"Ja"

Dr. E. heeft ter verduidelijking een afzonderlijk medisch verslag opgesteld waarop volgende terug te vinden is (stuk 6):

"Bovenvermelde patiënt kwam al ruime tijd in behandeling wegens aanhoudende pijn t.h.v. linkervoet en chronische lumbagiën (ontsteking van de dekplaat L5). Artritis resisteert op antillogistica en pijstillende middelen. Patiënt is aangeraden om therapie te volgen (massage ? lage wervelzuil; linkervoet — maar aangezien financiële problematiek is dit onmogelijk).

Ik heb vandaag infiltratie uitgevoerd met diprophus loco doloris t.h.v. linker voet. "

- Verzoekster lijdt aan een ernstige ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst. Wat de zorgverlening in Bosnië-Herzegovina betreft, deze is gans anders dan in België. Dokters en ziekenhuizen hebben er minder goede infrastructuur en de kwaliteit en kostprijs van medische zorgen verschillen er van regio tot regio.

De website van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken adviseert dan ook om in geval van ernstige ziekte of ongeval zich te laten repatriëren.

Zie outprint (stuk 8: <http://dipomatie.belgium.be>): bij reisadviezen kan men meer informatie bekomen over het land waar men naar toe wenst te trekken. Wanneer men Bosnië-Herzegovina ingeeft, bekomt men bij het tabblad "Gezondheid en hygiëne" volgende uitkomst:

"Het is dan ook sterk aanbevolen in geval van ernstige ziekte of ongeval zich te laten repatriëren. Het wordt mensen derhalve aangeraden om niet in Bosnië-Herzegovina te verblijven wanneer men lijdt aan een ernstige ziekte. Het is dan ook onmenselijk om verzoekster na al die jaren terwijl haar ziekte enkel erger wordt, terug te sturen naar Bosnië-Herzegovina waar het voor haar onmogelijk is haar pijnen enigszins op te vangen en te minimaliseren.

Ter info deelt verzoekster mee dat Bosnië-Herzegovina een land is waar de spanningen tussen de 3 etnische en religieuze bevolkingsgroepen sinds de burgeroorlog nog steeds voelbaar zijn gebleven blijven. Zo zijn er de Servisch-Orthodoxe groepering, de Kroatisch-Katholieke groepering en de Bosnjak-Moslim groepering. Verzoekster behoort tot de Bosnjak-Moslim groepering, maar sinds enkele jaren heeft de Servisch-Orthodoxe groepering de bovenhand in de regio van laatste verblijfplaats (Prijedor). Sporadisch doen er dan ook nog incidenten voor, voornamelijk bij terugkeer van vluchtelingen, operaties tegen oorlogsmisdadigers of georganiseerde criminaliteit, religieuze ceremonies, enz. Tevens zijn er sinds de oorlog nog in tal van gebieden mijnen aangetroffen. Deze zijn meestal niet gemarkeerd of afgebakend en vormen een dagelijkse dreiging.

Vermits hoger reeds werd aangetoond dat verzoekster effectief aan een ernstige ziekte lijdt, kan nogmaals besloten worden dat Bosnië-Herzegovina geen gepaste behandeling voor verzoekster aanbiedt en dat zij bijgevolg gerechtigd is tot een verblijf in België op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voldoet aan de hierboven gestelde voorwaarden en dient aldus de beslissing tot weigering van haar aanvraag tot machtiging van verblijf gebaseerd op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vernietigd te zien worden.

De DVZ heeft derhalve substantieel voorgeschreven vormen overtreden.

Het middel is aldus ernstig en gegrond.

De DVZ had overeenkomstig artikel 9ter de aanvraag tot machtiging van verblijf moeten toekennen."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In onder geschikte orde wenst verwerende partij in te gaan op het verwijt van verzoekster dat zij niet op de hoogte was van het feit dat het Bestuur bijkomende stukken zou nodig hebben teneinde een beslissing te kunnen nemen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de regularisatieaanvraag conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel is die de gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid, in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid, kan toekennen.

Opdat het Bestuur, met kennis van zaken, een beslissing zou kunnen nemen dient zij rekening te houden met alle elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt {artikel 9ter,§1, derde lid van de Vreemdelingenwet} .Het komt derhalve aan verzoekster toe, het Bestuur, op regelmatige wijze, op de hoogte te houden van haar, haar medische situatie, wat zij echter nagelaten heeft.

Voor zoveel als nodig verwijst verwerende partij naar het arrest van de Raad van State nummer 208.585 van 29 oktober 2010 waarin dat beginsel nogmaals wordt bevestigd.

Vrij vertaald stelt de Raad van State in het voormeld arrest:

"Er van uitgaande dat uit de geciteerde wettekst blijkt dat het de aanvrager toekomt zijn verzoek te onderbouwen, door naast het medisch getuigschrift ieder nuttig gegeven omtrent zijn ziekte over te maken te weten, overeenkomstig alinea 1 van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 voormeld, om te bewijzen dat hij "lijdt aan een ziekte en dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, voorhanden is; dat op die basis de ambtenaar-geneesheer daaromtrent "een advies verschaft"

Verder wenst verwerende partij op te merken dat indien de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, het medische risico geenszins meer dient te worden ingeschat door een arts aangesteld door het Bestuur. Aangezien niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden werd voldaan dienen de voorwaarden betreffende de gegrondheid van de aanvraag immers niet nader onderzocht te worden, noch te worden gemotiveerd. Verwerende partij verwijst eveneens naar vaste rechtspraak van de Raad:

"Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (RvV 29 juni 2012, nr. 83.956 ; RvV 6 juli 2012, nr. 84.293).

Het middel is ongegrond."

3.3. Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling ervan, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit bovenstaande volgt dat de Raad niet bevoegd is om de louter feitelijke elementen die de verzoekende partij aanhaalt met betrekking tot haar medische toestand, te beoordelen.

In zijn advies van 8 augustus 2008, waarnaar in de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt verwezen, en die er integraal deel van uitmaakt, stelt de ambtenaar-geneesheer onder meer als volgt:

“(...) We beschikken niet over bijkomende medische getuigschriften/verslagen aangaande een eventueel uitgevoerde medisch-specialistische oppuntstelling in dit verband (...), ter verdere uitwerking van de diagnose, de graag van ernst en de noodzaak tot medische behandeling. Ondanks het tijdsverloop van intussen 3 jaar ontvingen we van de betrokkene ook geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen in dit verband en/of aangaande de verdere evolutie van de beschreven medische problematiek (...) onder behandeling en de verdere medische opvolging na juli 2009 en/of ter bevestiging van de aanwezigheid van een huidige ernstige medische aandoening met een direct levensbedreigend karakter of een kritieke gezondheidstoestand en een lopende noodzakelijke medische behandeling in dit verband (...)”

De verzoekende partij brengt tegen deze motivering enkel in dat zij niet op de hoogte was van het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken bijkomende stukken nodig had, en dat zij gedurende de afgelopen drie jaar nooit een schrijven heeft ontvangen waarbij zij ingelicht werd dat er geen of minstens geen positieve beslissing genomen kon worden gelet op het ontbreken van nuttige verslagen of attesten.

Er rust op de verzoekende partij echter een medewerkingsplicht. Dit betekent onder meer dat het aan de verzoekende partij zelf is om ervoor te zorgen dat het bestuur over voldoende actuele informatie beschikt om een beslissing te kunnen nemen. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet dat de aanvrager zelf bij zijn aanvraag alle nuttige inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte en de mogelijkheid en toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst. Dit brengt ook mee dat de verzoekende partij, indien zij in de loop van de procedure over recentere medische attesten beschikt, zij deze dient over te maken aan de verwerende partij zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kan houden. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet niet dat het bestuur een aanvraag die overeenkomstig deze wetsbepaling wordt ingediend, moet onderbouwen. Deze verplichting berust bij de aanvragers zelf. Het komt bijgevolg aan de verzoekende partij zelf toe om haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, te onderbouwen met bewijskrachtige stukken. De verzoekende partij betwist niet dat zij gedurende drie jaar geen enkele bijkomende informatie aan het bestuur overmaakte. Bovenstaand motief van de bestreden beslissing blijft dus bestaan. Het gaat bovendien om een determinerend motief, in die zin dat het op zich volstaat om de bestreden beslissing te kunnen dragen.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, dient erop te worden gewezen dat het reisadvies voor Belgen uitgaande van de FOD Buitenlandse Zaken een algemeen advies is bestemd voor Belgische reizigers die naar het betrokken land willen reizen. Het heeft slechts een algemene strekking en is bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land. De verzoekende partij kan dit niet gebruiken als een concreet element dat zou aantonen dat zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren in geval van ernstige ziekte of ongeval.

Voor zover de verzoekende partij stelt dat Bosnië-Herzegovina een land is waar de spanningen tussen de drie etnische en religieuze bevolkingsgroepen sinds de burgeroorlog nog steeds voelbaar zijn gebleven, merkt de Raad op dat zij haar loutere beweringen op geen enkele concrete wijze staft. Zij brengt geen begin van bewijs bij, en maakt haar beweringen dan ook niet aannemelijk.

De verzoekende partij toont niet aan dat de eerste bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

De Raad merkt verder op dat de verzoekende partij het enige motief van het bevel om het grondgebied te verlaten niet betwist, en dit blijft dus bestaan.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET